29/04/2021

Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στην Ιερά Μονή της Αγίας Κυριακής Λουτρού

/ Ιερές Μονές

Τη Μεγάλη Πέμπτη 29 Απριλίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στην Ιερά Μονή της Αγίας Κυριακής Λουτρού.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμήν ἀνά-μνησιν».

Ολόκληρη η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

Μία ἀπό τίς τελευταῖες προτρο-πές τοῦ Χριστοῦ πρός τούς μα-θη-τές του λίγο πρίν ἀπό τό Πάθος του ἀκούσαμε νά μᾶς ἐπανα-λαμ-βά-νει στό σημερινό ἀποστολικό

ἀνάγνω-σμα ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπό-στο-λος Παῦλος.

Ὁ Χριστός εὐλογεῖ τόν ἄρτο καί τόν οἶνο στό τελευταῖο κοινό δεῖ-πνο μέ τούς μαθητές του καί τούς καλεῖ νά μετάσχουν. Ὄχι μόνο στή φυσική καί ὑλική τροφή, ἀλλά νά μετάσχουν στήν οὐράνια καί ὑπερ-κόσμια πού τούς προσφέ-ρει. Τούς καλεῖ νά κοινωνήσουν τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματός του, με-τέχοντας τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου πού εὐλόγησε, καί συγχρό-νως τούς καλεῖ νά συνεχίσουν νά τό ἐπανα-λαμβάνουν εἰς ἀνάμνησή του.

«Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμήν ἀνά-μνησιν».

Ὁ Χριστός ζητᾶ ἀπό τούς μα-θη-τές του νά τόν θυμοῦνται. Ὄχι γενικά καί ἀόριστα ἀλλά μέ τήν κοινωνία τοῦ σώματος καί τοῦ αἵ-ματός του. Τούς ζητᾶ νά τόν θυ-μοῦνται, ἐπα-ναλαμβάνοντας ὅ,τι ἔκανε ὁ ἴδιος. Γιατί ἀνάμνηση τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μία ρομαντική καί συναι-σθη-μα-τι-κή ἀναφορά στό πρόσωπό του, εἶναι ἡ ταύτιση μέ τή ζωή καί μέ τίς πράξεις του· εἶναι ἡ συνέ-χιση καί ἡ ἐπανάληψη τοῦ ἔργου του· εἶναι ἡ κοινωνία τοῦ σώματος καί τοῦ αἵ-ματός του.

«Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμήν ἀνά-μνησιν».

Αὐτό νά κάνετε, γιά νά μέ θυ-μᾶ-στε. Δέν μᾶς ζητᾶ νά κάνουμε κάτι ἄλλο. Μᾶς ζητᾶ νά κοινω-νοῦμε μα-ζί του, νά μετέχουμε στό σῶμα του καί τό αἷμα του, γιατί ἡ κοι-νω-νία μαζί του μᾶς ἑνώνει μέ τό σῶμα του· μᾶς κάνει μέρος τῆς θείας ὑπάρξεώς του· μᾶς κάνει με-τό-χους τῆς ζωῆς καί τῆς ἀθανα-σίας πού χαρίζει.

«Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμήν ἀνά-μνησιν».

Ὁ Χριστός ἐπιθυμεῖ νά τόν θυμό-μαστε, διότι καί αὐτός μᾶς θυμᾶ-ται. Διότι ἡ ἀνάμνηση εἶναι βασι-κό στοιχεῖο τοῦ συνδέσμου τοῦ ἀν---θρώπου μέ τόν Θεό. Διότι ἡ ἀνά--μνη-ση τοῦ Χριστοῦ καλλιεργεῖ τήν ἀγάπη μας πρός αὐτόν, ἡ ὁποία μέ τή σειρά της αὐξάνει καί ἰσχυ-ρο-ποιεῖ τόν σύνδεσμό μας μέ τόν Χριστό.

«Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμήν ἀνά---μνησιν».

Ἡ ζωή μας εἶναι ἀδιάρρηκτα συν-δεδεμένη μέ τίς ἀνα-μνήσεις μας. Οἱ ἀναμνήσεις εἶ-ναι τμῆμα τῆς ζωῆς καί τῆς ὑπάρ-ξεώς μας. Δέν ὑπάρχει ἄν-θρωπος χωρίς ἀναμνήσεις. Ποι-ές εἶναι ὅμως οἱ ἀναμνήσεις μας; Θυμό-μαστε πολλά γεγονότα τῆς ζωῆς μας. Θυμόμαστε πολλά πρό-σωπα πού ἔπαιξαν ἕνα σημαντικό ρόλο στήν ἐξέλιξή μας. Θυμό-μα-στε συ-χνά τούς λόγους καί τίς συμ--βου-λές τους. Θυμόμαστε ὅμως τόν Χριστό στή ζωή μας; Θυμόμαστε τόν Χριστό στήν καθημερινότητά μας; Αἰσθα-νό-μαστε τήν ἀνάγκη νά στρέ-φου-με τόν νοῦ μας σέ Ἐκεῖνον πού θυ-σιά-σθηκε γιά χάρη μας; Αἰσθα-νό-μαστε τήν ἀνάγκη νά θυμό-μα-στε Ἐκεῖνον πού παρά τήν ἀναξιό-τητά μας μᾶς προσφέρει τό σῶμα του καί τό αἷμα του καί ἐπιδιώκει τόν σύνδεσμο μαζί μας; Αἰσθανό-μαστε τήν ἀνά-γκη καί τήν ἐπι-θυ-μία νά τόν ἔχου-με στή σκέψη μας, ὅπως ἔχουμε τά προσφιλῆ μας πρόσωπα; Νά αἰσθα-νόμαστε τήν παρουσία του στή ζωή μας, ὅπως τήν αἰ-σθάν-θηκαν οἱ μα-θητές του πορευ-ό-μενοι πρός τούς Ἐμ-μαούς; Ἤ τόν ξεχνᾶ-με καί τόν ἀφή-νουμε νά μᾶς περιμένει, ἀδια-φο-ρώ-ντας γιά τήν πρόσκλησή του; Ἤ μήπως τόν θυ-μό-μαστε μόνο ὅταν τόν ἔχουμε ἀνά-γκη, μόνο ὅταν χρεια-ζό-μαστε τή βοήθειά του;

Τόν θυμόμαστε μέ τή συμμετοχή μας στό μυστήριο τῆς θείας Εὐ-χα-ρι-στί-ας, μέ τό ὁποῖο μᾶς προσφέρει τή δυνατότητα νά ἑνωθοῦμε μαζί του; Καί στήν περίπτωση αὐτή προ---σερ-χόμαστε στό μέγα αὐτό μυ-στή-ριο τῆς ἀγάπης καί τῆς εὐ-σπλαγ-χνίας τοῦ Θεοῦ κατάλ-λη-λα προε-τοι-μασμένοι, ὅπως μᾶς ζη-τᾶ ὁ

Χριστός; Γιατί δέν ἀρκεῖ νά προσερχόμεθα στό μυστή-ριο ἀπό συνήθεια ἤ ἀπό ὑποχρέω-ση, διότι ἔτσι ὑποτιμοῦμε τόν Χριστό. Ὑπο-τιμοῦμε τήν πρόσ-κλη--σή του καί ἀπο-δεικνύουμε ὅτι δέν τόν θυμό-μα-στε ἀπό ἀγάπη ἀλλά ἀπό συνή-θεια ἤ ἀπό ἀνάγκη.

Ὁ Χριστός μᾶς ζητᾶ νά τόν θυ-μόμαστε. Καί μᾶς ζητᾶ νά τόν θυ-μόμαστε μέ τόν συγκεκριμένο τρό-πο: μετέχοντας στό πνευματικό δεῖ---πνο τῆς θείας Εὐχαριστίας, κοι-νω-νώντας τό σῶμα καί τό αἷμα του.

Ἄς μήν τόν ἀφήσουμε νά μᾶς περιμένει. Ἄς τόν ἀφήσουμε νά νίψει Ἐκεῖνος τούς πόδας καί τήν ψυχή μας καί ἄς προσέλθουμε γιά νά ἑνωθοῦμε μα-ζί του, δίνοντάς του συγχρόνως τήν ὑπόσχεση ὅτι δέν θά τόν προ-δώ-σουμε ποτέ, ἀλλά θά τόν ἀγαποῦμε, ὅπως Ἐκεῖνος μᾶς ἀγά-πησε καί ὅπως μᾶς ζήτησε νά τόν ἀγαποῦμε, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καί ἐξ ὅλης τῆς δια-νοίας μας καί ἐξ ὅλης τῆς ὑπάρ-ξεώς μας, ὡς Νυμφίο τῶν ψυχῶν μας ἀλλά καί ὡς Σωτήρα καί Λυτρωτή μας.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ